

Arrest

nr. 296 205 van 25 oktober 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 juni 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 mei 2023 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. KELCHTERMANS, die *loco* advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 januari 2023 wordt verzoeker op heterdaad betrapt bij inbreuken op de drugwetgeving. Op 16 januari 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

Op 17 maart 2023 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank veroordeeld wegens inbreuken op de drugwetgeving. Op 15 mei 2023 neemt de gemachtigde opnieuw een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissing stelt verzoeker een annulatie- en schorsingsberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die het beroep verwierpt bij arrest nr. 296 204 van 25 oktober 2023.

Tevens op 15 mei 2023 neemt de gemachtigde een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van acht jaar, aan verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Aan de Heer:

Naam: L. (...)

Voornaam: N. (...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Marokko

alias: D. (...), R. (...), geboren op (...), onderdaan van Marokko; L. (...) N. (...), geboren op (...), van onbepaalde nationaliteit

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 15.05.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Dit inreisverbod vervangt het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 18.01.2023.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan a- van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Op 17.02.2023 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen van 18 maanden gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Antwerpen voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 15.01.2023 op heterdaad betrapt werd bij het verhandelen van heroïne. Bij fouille bleek hij in het bezit te zijn van 3,51 gram cocaïne, 5,49 gram heroïne, 260 euro en een gsm-toestel. Feiten van handel in verdovende middelen getuigen van een normeloze ingesteldheid, die de volksgezondheid en de gezondheid van de individuele druggebruiker ernstig in het gedrang brengt louter met het oog op makkelijk geldgewin. Drughandel op de openbare weg veroorzaakt maatschappelijke overlast en ligt aan de basis van randcriminaliteit. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

Betrokkene verklaarde in zijn hoorrecht dat hij sinds augustus 2018 in België verblijft. Hij had een verblijfsdocument voor 3 maanden. Hij lijdt die aan een ziekte die hem belemmert om te reizen of terug te keren naar zijn land. Hij heeft geen relatie of kinderen in België, zijn vader, zijn moeder, zijn broers en zussen wonen allemaal in Antwerpen. Hij wil niet terugkeren naar zijn land omdat hij er niemand heeft. Zijn ouders wonen in België, hij kan niet in zijn land verblijven omdat hij psychiatrische paranoïde/schizofrenie heeft. Hij mag niet alleen blijven. Betrokkene verklaarde dat zijn vader, zijn moeder, zijn broers en zussen in België wonen. Er kan worden opgemerkt dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië, Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt. Er liggen thans geen stavingsstukken voor die dergelijke afhankelijkheid tussen betrokkene en één van deze verwanten aantoon. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 02.11.2007 en verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft aangevraagd (bijlage 19ter). Op 18.04.2008 kreeg hij een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 20), op 03.09.2018 heeft hij verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft aangevraagd (bijlage 19ter). Op 12.03.2019 kreeg hij een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 20), op 24.04.2019 heeft hij een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft aangevraagd (bijlage 19ter). Op 22.10.2019 kreeg hij een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 20), op 28.11.2019 heeft hij een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft aangevraagd (bijlage 19ter). Op 11.05.2020 kreeg hij een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 20). Op 12.02.2021 heeft hij een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft aangevraagd (bijlage 19ter). Op

16.08.2021 kreeg hij de beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 20). Het beroep tot nietigverklaring dat hij tegen deze beslissing heeft ingediend, werd bij arrest van 15.12.2021 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene werd ondanks meerdere pogingen, nooit gemachtigd tot een verblijf in België. Betrokkene verklaarde dat hij niet kan terugkeren naar zijn land omwille van psychiatrische problemen. Hij bewijst zijn verklaringen echter niet met medische attesten en heeft nagelaten om aan te tonen dat de nodige medische zorg niet mogelijk zou zijn in zijn land van herkomst. Bij gebrek aan bewijs, kunnen deze elementen een verwijdering niet verhinderen. Wat betreft de beoordeling van het reëel risico op blootstelling aan onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) komt het aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat hij/zij bij een verwijdering naar het land van de bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM, Auad/Bulgarije, 11 oktober 2011 § 99, punt b, en RvS, 20 mei 2005, nr. 144.754). Een louter blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat niet op zich om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat evenmin op zich (EHRM, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111; en RvV 21 september 2017, nr. 192 378). Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 62 en 74/11, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het hoorrecht, het redelijkheidsbeginsel, het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Eerste onderdeel (geen rekening met de specifieke omstandigheden van elk geval),

Artikel 74/11 §1 Verblijfswet luidt:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

...

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

De bestreden beslissing vermeldt als wettelijke basis voor de termijn van tien jaar artikel 74/11 §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, aangezien verzoeker een ernstige bedreiging zou vormen voor de openbare orde.

De bestreden beslissing vermeldt als wettelijke basis voor de termijn van acht (!) jaar artikel 74/11 §1, vierde lid van de Verblijfswet, aangezien verzoeker niet getwijfeld zou hebben om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

De motivering stelt:

"Gezien de ernst van deze feiten kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op de al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel."

Er wordt in de bestreden beslissing verwezen naar één strafrechtelijke veroordeling van verzoeker, met name de veroordeling tot 18 maanden gevangenisstraf door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen d.d. 17.03.23 voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van Verblijfswet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb. L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In de bestreden beslissing wordt een inreisverbod opgelegd voor een enorm lange termijn van acht jaar. De bestreden beslissing beschrijft de veroordeling van verzoeker, en waarom drugsdelicten zo laakbaar zijn.

Desalniettemin blijkt nergens uit de bestreden beslissing dat er rekening gehouden werd met alle (juiste) specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11 § 1, vierde lid, vermeldt verder dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar enkel mogelijk is indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Er wordt in de bestreden beslissing niet geargumenteed waarom er dan in casu geopteerd wordt voor 8 jaar in plaats van bijvoorbeeld vijf jaar of minder.

Voor zover al met bepaalde specifieke omstandigheden is rekening gehouden, quod non, wordt er op gewezen dat de overwegingen in de bestreden beslissing in verband met artikel 8 EVRM falen.

Er wordt door verwerende partij gesteld dat "hij lijdt niet aan een ziekte die hem belemmert om te reizen of terug te keren naar zijn land". Verder wordt vermeld dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren omdat hij psychiatrische paranoïde/schizofrenie heeft, maar dat hij heeft nagelaten aan te tonen dat de nodige medische zorg niet mogelijk zou zijn in zijn land van herkomst.

Verzoeker verklaarde dit inderdaad d.d. 19.01.23 bij het invullen van zijn vragenlijst (stuk 4).

*Hij vermeldde dit reeds eerder tijdens zijn eerste politieverhoor d.d. 15.01.23 (stuk 5):
"Ik ben ziek en neem medicatie (...) De medicatie betreffen Diazepam en druppels. Dit is voor een zenuwaandoening. (...) Ik ben ziek en heb psychiatrische problemen. Ik ben eenzaam."*

*Ondanks deze opmerkingen werd in het administratief rapport het volgende gesteld (stuk 6):
"Zijn er nog elementen die de vreemdeling wil kenbaar maken betreffende zijn gezondheidstoestand? Geen Problemen."*

Ondanks de uitdrukkelijke vermelding wordt dit medisch element straal genegeerd.

Nadien liet verzoeker tevens bij zijn verhoor bij de Onderzoeksrechter opmerken dat hij "medische problemen heeft, en meer thuis is dan buiten" (stuk 8).

Ook in het schrijven van verwerende partij aan het Marokkaans Consulaat worden deze medische elementen niet aangehaald (stuk 7).

Verzoeker kan zich niet van de indruk ontdoen dat zijn medische problemen niet ernstig genomen worden, en meent dan ook dat er geen rekening gehouden werd met de specifieke omstandigheden van zijn dossier.

Te meer daar duidelijk aangetoond is dat al zijn zussen, broer en ouders in ons land wonen en de Belgische nationaliteit hebben (behalve de vader dewelke de Spaanse nationaliteit bezit).

Er wordt enorm slordig en onzorgvuldig omgegaan met de objectieve feiten.

Het is een schending van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel dat deze gekende feiten niet of onjuist in overweging worden genomen.

Er wordt niet juist gemotiveerd over artikel 8 EVRM in het kader van het gezinsleven met zijn ouders en broer en zussen. Immers, de medische, financiële en affectieve afhankelijkheid van zijn naaste familieleden blijkt wel degelijk, maar wordt niet in overweging genomen.

Er wordt geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval, noch is duidelijk waarom er een inreisverbod van meer dan vijf jaar, en meer specifiek acht jaar, wordt afgegeven.

Tweede onderdeel (gevaar voor de openbare orde),

In de bestreden beslissing wordt een inreisverbod opgelegd voor een enorm lange termijn van acht jaar.

De bestreden beslissing beschrijft de veroordeling van verzoeker.

Artikel 74/11 § 1, vierde lid Verblijfswet vermeldt dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar enkel mogelijk is indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Er wordt in de bestreden beslissing niet geargumenteed waarom er dan in casu geopteerd wordt voor acht jaar in plaats van bijvoorbeeld vijf jaar of drie jaar.

Allereerst heeft verzoeker steeds zijn schuld betwist. Daarenboven wordt in het vonnis verwezen naar het blanco strafblad van verzoeker. Dat verzoeker slechts een bijlage 13 en geen bijlage 13septies verkreeg zegt ook al iets over het risico dat hij zou zijn voor de openbare orde.

Verweerder verwijst in bestreden beslissing naar de notie 'openbare orde'.

Conform de rechtspraak nr. 200 119 van 22 februari 2018 van Uw raad, dient het begrip 'openbare orde' volgens de Europese rechtspraak van het Hof van Justitie te worden uitgelegd (eigen onderlijning):

2.8. De wetgever benadrukte dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen "redenen van openbare orde", "ernstige redenen van openbare orde" en "dwingende redenen van openbare orde" en dat deze gradaties ook gelden voor de nationale veiligheid. Opnieuw benadrukt de wetgever dat de begrippen afkomstig zijn uit "Europese akten" en dat de begrippen conform de rechtspraak van het Hof van Justitie moeten worden geïnterpreteerd. Voor wat betreft het begrip "ernstige redenen van openbare orde", waarvan in casu toepassing wordt gemaakt, wordt dit door de wetgever omschreven als de vertaling van "het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen" dan gewone redenen van openbare orde.

De wetgever benadrukte dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen "redenen van openbare orde", "ernstige redenen van openbare orde" en "dwingende redenen van openbare orde" en dat deze gradaties ook gelden voor de nationale veiligheid (Parl. St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, pp. 19-20).

Dit onderscheid wordt in de bestreden beslissing niet, of veruit onvoldoende gemaakt.

Artikel 62, §2, eerste lid Vw. stelt: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten."

Artikel 2 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991 stelt: "De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd."

Artikel 3 van die wet stelt: "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Het afdoende karakter van de motivering houdt in dat de motieven pertinent moeten zijn, wat wilt zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze draagkrachtig zijn, wat wilt zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de beslissing de motieven moet kunnen aantreffen derwijze dat kan worden nagegaan of de overheid van redenen die in feite en rechte juist zijn, of de overheid die gegevens correct heeft beoordeeld, en of ze op die gronden redelijkerwijze tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is een annulatieberoep tegen de beslissing in te dienen (RvS, 18 januari 2010, nr. 199.583; RvS, 11 december 2015, nr. 233.222).

De motieven in de bestreden beslissing zijn niet juist in rechte en feite. Er wordt onvoldoende onderbouwd waarom hij een ernstig gevaar voor de openbare orde zou vormen.

Desondanks dat verzoeker niet betwist dat dat de hem opgelegde veroordeling definitief is, meent hij dat het niet duidelijk is waarom het hier niet gaat over "gewone redenen van openbare orde", en wel over "ernstige redenen van openbare orde".

Het begrip openbare orde werd door het HvJ gedefinieerd in het Bouchereau arrest: "het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde (veronderstelt) in elk geval, afgezien van de storing van de sociale orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast."

Elke inbreuk op de wet impliceert een verstoring van de maatschappelijke orde. Dit betekent echter niet dat elke wetsovertreding ook een beroep op de openbare orde rechtvaardigt. Dit is enkel het geval wanneer de verstoring van de maatschappelijke orde ook een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Het begrip openbare orde veronderstelt volgens de wetgever "hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C- 249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak)"

Het gepleegd hebben van strafrechtelijke feiten an sich is onvoldoende om te spreken van reële actuele en ernstige bedreigingen voor de openbare orde, zelfs al gaat het om criminele feiten. Er moet immers een daadwerkelijke en vastgestelde kans bestaan dat de individu opnieuw strafrechtelijke daden zou begaan - een louter hypothetische kans volstaat niet.

Er moet een risico tot recidive zijn vooraleer het risico voor de openbare orde actueel kan worden beschouwd.

Voor verzoeker wordt niet aangetoond dat hij actueel een werkelijk gevaar voor de openbare orde betekent.

Immers, de strafrechtelijke antecedenten worden niet betwist, doch het is allerm minst duidelijk waarom verzoeker een ernstige bedreiging zou vormen voor de openbare orde, en er derhalve een actueel gevaar zou zijn.

Verzoeker meent dat uit het geheel van het concrete dossier blijkt dat er onvoldoende evenredig en zorgvuldig rekening werd gehouden met alle elementen.

Derde onderdeel, gezinsleven

In het kader van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Verblijfswet stelt verzoeker het volgende.

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150).

De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka / België, § 83).

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in België een hecht gezinsleven onderhoudt met zijn ouders, broer en zussen.

Er wordt enorm slordig en onzorgvuldig omgegaan met de objectieve feiten.

Verzoeker meent dat de afweging in de bestreden beslissing geen proportionaliteitsafweging is, aangezien bepaalde belangrijke elementen gewoonweg niet, minstens onjuist, besproken worden. De echte fair balance toets die uitgevoerd moet worden op basis van heel concrete gegevens wordt miskend.

Verzoeker zou België en de Schengenzone niet meer mogen betreden voor de période van acht jaar, terwijl er zeer naaste familieleden in België (wettelijk) verblijven, zelfs de Belgische nationaliteit bezitten.

Deze concrete feiten worden niet (voldoende) in beschouwing genomen in de bestreden beslissing.

Artikel 8 EVRM vereist nochtans een proportionaliteitsafweging tussen de belangen van verzoeker en deze van de Belgische Staat.

Verzoeker stelt ten slotte dat artikel 8 EVRM breder is dan het familieleven. Het behelst ook de bescherming van het privéleven.

Naar het privéleven werd door verwerende partij geen onderzoek verricht. Alleszins werd er geen rekening mee gehouden. Verzoeker verblijft hier nochtans al ongeveer 5 jaar. Hij heeft zijn centrum van zijn belangen in ons land. Daarenboven is hij afhankelijk van zijn naaste familieleden, gelet op zijn medische problematieken, dewelke in de bestreden beslissing louter vermeld worden, maar afgedaan worden als niet bewezen.

Dat de bestreden beslissing om deze redenen vernietigd dient te worden."

2.2 Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "uiteenzetting van feiten en middelen" bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker voert de schending aan van het hoorrecht en van artikel 3 van het EVRM, doch zet niet uiteen op welke wijze deze beginselen en bepalingen door de bestreden beslissing worden geschonden. In zoverre is het middel dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met verwijzing naar artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, dat aan verzoeker een inreisverbod van acht jaar moet worden opgelegd omdat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Verweerder zet ook concreet uiteen waarom hij tot deze vaststelling komt.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

In casu wordt er een inreisverbod van acht jaar opgelegd met toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

De bestreden beslissing vermeldt dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Verzoeker betwist dit motief. Volgens hem wordt er in de bestreden beslissing louter verwezen naar de correctionele veroordeling van 17 maart 2023, waarvan hij steeds zijn schuld heeft betwist. Verzoeker hekelt ook dat er in de bestreden beslissing geen onderscheid wordt gemaakt tussen “*redenen van openbare orde*”; “*ernstige redenen van openbare orde*” en “*dwingende redenen van openbare orde*”. Volgens verzoeker wordt er onvoldoende uiteengezet waarom hij een ernstig gevaar voor de openbare orde vormt.

Artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet laat verweerder toe een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te leggen indien een vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat onvoldoende blijkt waarom verweerder van oordeel is dat hij een ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt. Verweerder heeft immers uitdrukkelijk verwezen naar het feit dat verzoeker op heterdaad werd betrapt bij het verhandelen van heroïne. Hij was

in het bezit van 3,51 gram cocaïne; 5,49 gram heroïne; 260 euro en een gsm-toestel. Verweerder benadrukt dat verzoeker voor deze feiten werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden. Daarnaast duidt verweerder op de normloze ingesteldheid die uit deze feiten blijkt, die bovendien de volksgezondheid en de gezondheid van de individuele druggebruiker ernstig in het gedrang brengen, louter met het oogmerk om gemakkelijk winst te maken.

Hoewel verzoeker zijn schuld nog steeds betwist, kan hij niet ernstig betwisten dat hij effectief werd veroordeeld voor inbreuken op de drugwetgeving. Voor zover verzoeker betoogt dat verweerder enkel heeft verwezen naar deze veroordeling, blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat dit niet correct is. Zoals hiervoor reeds werd uiteengezet, kan uit de bestreden beslissing duidelijk worden afgeleid dat verweerder meent dat verzoeker dient te worden beschouwd als een gevaar voor andermans gezondheid en ook van oordeel is dat het verspreiden van verdovende middelen een ware plaag vormt voor de bevolking.

De Raad wijst erop dat de kwalificatie van het gepleegde drugsmisdrijf als ‘ernstig’ steun vindt in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), die al herhaaldelijk de maatschappelijke impact en ernst van drugsmisdrijven heeft benadrukt. Het EHRM beschouwt drugshandel als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (cf. EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia/Frankrijk, § 54; EHRM 11 juli 2002, nr. 56811/00, Amrollahi/Denemarken, § 35; EHRM 10 juli 2003, nr. 53441/99, Benhebba/Frankrijk, § 35; EHRM 1 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 66).

In dezelfde zin heeft het Hof van Justitie aangegeven dat georganiseerde drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten en dat bijgevolg de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “*ernstige redenen van openbare orde*” valt (cf. HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 56).

Waar verzoeker nog betoogt dat het actueel karakter niet zou zijn aangetoond, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar een veroordeling van 17 maart 2023 en de bestreden beslissing zelf dateert van 15 mei 2023. Het betreft dus wel degelijk actuele feiten. Dat verzoeker voordien een *blanco* strafblad had en dat aan hem slechts een bijlage 13 en geen bijlage 13septies werd afgegeven, laat niet toe andersluidend te besluiten.

Voor de interpretatie van het begrip “*actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging*” heeft het Hof erop gewezen dat, opdat zou kunnen worden vastgesteld dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, de vaststelling in principe is vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten (cf. HvJ 22 mei 2012, C-348/09, Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid, pt. 34). Het is ook mogelijk dat de voorafgaande gedragingen dermate ernstig zijn dat deze *an sich* voldoen aan de voorwaarden van een dergelijke bedreiging (cf. HvJ 27 oktober 1977, 30-77, Bouchereau, pt. 35). Dat er vooralsnog geen sprake is van recidive, laat evenmin toe te besluiten dat verzoeker geen gevaar voor de openbare orde zou vormen. Verweerder heeft immers voldoende gemotiveerd waarom de feiten *in casu* dermate ernstig zijn dat tot het opleggen van een inreisverbod kan worden overgegaan.

Met zijn beweringen maakt verzoeker niet aannemelijk dat niet zou zijn aangetoond dat hij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt van een fundamenteel belang van de samenleving. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verder betoogt verzoeker dat onvoldoende rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval. Hij verwijst naar het feit dat zijn familie in België woont en dat hij medische problemen heeft. Gelet op deze elementen acht verzoeker het onduidelijk waarom er voor een inreisverbod van acht jaar wordt gekozen en niet voor bijvoorbeeld vijf jaar.

In de bestreden beslissing wordt aangaande verzoekers medische problematiek het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene verklaarde dat hij niet kan terugkeren naar zijn land omwille van psychiatrische problemen. Hij bewijst zijn verklaringen echter niet met medische attesten en heeft nagelaten om aan te tonen dat de

nodige medische zorg niet mogelijk zou zijn in zijn land van herkomst. Bij gebrek aan bewijs, kunnen deze elementen een verwijdering met verhinderen.”

Dit motief komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor. In het administratief dossier bevinden zich inderdaad geen medische attesten die de beweerd medische problematiek kunnen staven. Ook in het kader van de huidige procedure verwijst verzoeker slechts naar eerdere verklaringen zonder een bewijs van zijn medische problematiek voor te leggen. Hij kan niet redelijkerwijs van verweerder verwachten rekening te houden met een medische problematiek waarvan geen medische attesten voorliggen.

Wat het gezinsleven van verzoeker betreft, motiveert verweerder als volgt:

“Betrokkene verklaarde dat zijn vader, zijn moeder, zijn broers en zussen in België wonen. Er kan worden opgemerkt dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië, Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt. Er liggen thans geen stavingsstukken voor die dergelijke afhankelijkheid tussen betrokkene en één van deze verwanten aantoon. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 02.11.2007 en verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft aangevraagd (bijlage 19ter). Op 18.04.2008 kreeg hij een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 20), op 03.09.2018 heeft hij verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft aangevraagd (bijlage 19ter). Op 12.03.2019 kreeg hij een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 20), op 24.04.2019 heeft hij een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft aangevraagd (bijlage 19ter). Op 22.10.2019 kreeg hij een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 20), op 28.11.2019 heeft hij een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft aangevraagd (bijlage 19ter). Op 11.05.2020 kreeg hij een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 20). Op 12.02.2021 heeft hij een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft aangevraagd (bijlage 19ter). Op 16.08.2021 kreeg hij de beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 20). Het beroep tot nietigverklaring dat hij tegen deze beslissing heeft ingediend, werd bij arrest van 15.12.2021 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene werd ondanks meerdere pogingen, nooit gemachtigd tot een verblijf in België.”

Verzoeker voert ook de schending van artikel 8 van het EVRM aan. Deze bepaling luidt als volgt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verweerder motiveert dat niet is aangetoond dat verzoeker een beschermenswaardig gezinsleven heeft in België. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (cf. EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Met het enkele betoog dat al zijn zussen, broers en ouders in België wonen en dat hij op medische, financiële en affectieve wijze van hen afhankelijk is, slaagt verzoeker er echter niet in aan te tonen dat er sprake is van een dergelijke bijzondere afhankelijkheidsband. De Raad acht het redelijk te stellen dat uit de verschillende beslissingen tot weigering van verblijf weldegelijk kan worden afgeleid dat er geen bijzondere afhankelijkheidsband is aangetoond. Verzoeker slaagt er niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Verzoeker maakt ook gewag van een privéleven in België. Hij stelt dat hij al vijf jaar in het land verblijft en dat hij hier het centrum van zijn belangen heeft. Dienaangaande merkt de Raad op dat het begrip 'privéleven' niet wordt gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (cf. EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, is dus een feitenkwestie.

In dit kader dient erop te worden gewezen dat de verzoeker in de eerste plaats concreet aannemelijk moet maken dat zijn in België opgebouwde banden daadwerkelijk onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM. De Raad stelt vast dat de verzoeker zich *in casu* beperkt tot zeer vage beweringen zonder precies uiteen te zetten waaruit zijn privéleven in België zou bestaan. Hiermee toont verzoeker niet aan dat hij in België een bepaald sociaal leven zou hebben opgebouwd dat een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking ervan als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden beschouwd.

Hierbij dient erop te worden gewezen dat het privéleven van verzoeker zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin hij zich er zeer goed bewust van was dat zijn verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. In dergelijke omstandigheden zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70), hetgeen verzoeker niet aantoont. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt aldus niet weerhouden.

Anders dan verzoeker voorhoudt, heeft verweerder weldegelijk rekening gehouden met alle relevante elementen van de situatie. Hij heeft in ogenschouw genomen dat verzoeker verklaart medische problemen te hebben, doch heeft vastgesteld dat hiervan geen bewijzen voorliggen. Wat het gezins- en privéleven betreft, kan worden geconcludeerd dat verzoeker niet aantoont een beschermenswaardig gezins- en privéleven in België te onderhouden. Bijgevolg ziet de Raad niet in welke bijkomende motieven verzoeker van verweerder precies verwacht.

Tenslotte blijkt ook duidelijk uit de bestreden beslissing waarom het inreisverbod voor een periode van acht jaar wordt opgelegd. Verweerder motiveert immers uitdrukkelijk waarom verzoeker door zijn persoonlijke gedragingen een ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt. Daarnaast stelt verweerder dat verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde acht verweerder een inreisverbod van acht jaar proportioneel. Dergelijke motieven komen de Raad niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig voor.

Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig oktober tweeduizend drieëntwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN